

Piotr Zaręba

Rawa Mazowiecka. Stanowisko 5

Informator Archeologiczny : badania 4, 57-58

1970

Artykuł został zdigitalizowany i opracowany do udostępnienia w internecie przez Muzeum Historii Polski w ramach prac podejmowanych na rzecz zapewnienia otwartego, powszechnego i trwałego dostępu do polskiego dorobku naukowego i kulturalnego. Artykuł jest umieszczony w kolekcji cyfrowej bazhum.muzhp.pl, gromadzącej zawartość polskich czasopism humanistycznych i społecznych.

Tekst jest udostępniony do wykorzystania w ramach dozwolonego użytku.

W grobach popielnicowych popielnice były dobrze zachowane, często ułożone na boku, a w dwóch wypadkach odwrócone do góry dnem. Przystawki występowały nielicznie, podobnie jak i drobne przedmioty metalowe; były one przeważnie umieszczone we wnętrzu popielnicy. Funkcję popielnic spełniały wazy, zdobione ukośnymi szerokimi żłobkami, naczynia dwustożkowe i jajowate oraz dzbany.

Groby jamowe miały kształt kolisty o wymiarach 40 x 50 cm. Zawierały one skupiska przepalonych kości ludzkich i ułamki ceramiki, pochodzące zawsze z jednego naczynia. Z odkrytych trzech grobów jamowych, jeden był wyposażony w łańcuszek, wykonany z cienkiego brązowego drutu.

Na podstawie form naczyń oraz obrządku pogrzebowego można ustalić chronologię tego cmentarzyska na drugą połowę IV i na początek V okresu epoki brązu oraz jego przynależność do środkowopolskiej grupy kultury łużyckiej.

PRZEMYŚL, ul. Łukasińskiego patrz neolit

RAWA MAZOWIECKA Muzeum Ziemi Rawskiej w Rawie
Mazowieckiej

Stanowisko 5

Badania prowadził mgr Piotr Zaręba. Finansował WKZ w Łodzi. Pierwszy sezon badań. Osada kultury łużyckiej z późnej epoki i wczesnej epoki żelaza.

Stanowisko położone jest na piaszczystym cyplu wysuniętym w bagnistą dolinę rzeki Rawki, około 2 km na południowy zachód od centrum miasta, obok lasu zwanego „Tatarskimi Krzakami”. Znaczna część stanowiska uległa zniszczeniu w czasie wybierania piasku w 1966 r. W kwietniu 1970 r. autor stwierdził w wykopie po wybraniu piasku występowanie materiału archeologicznego na całej prawie przekopanej części cypla (około 600 m²) oraz na usypanych z tego piasku groblach.

Zasadniczym celem badań było stwierdzenie, czy całe stanowisko zostało zniszczone oraz ustalenie jego chronologii. Wzdłuż brzegu zniszczonego terenu założono wykop Nr 1, o wymiarach 15,5 x 2 — 2,5 m oraz Nr 2, przylegający do niego o wymiarach 2,5 x 5 m. W wykopie Nr 1 odkryto 3 jamy, prawdopodobnie odpadkowe z niewielkimi ilościami ceramiki oraz 2 jamy po drzewach. Większe ilości ceramiki znaleziono w warstwie humusu i w piasku bezpośrednio pod humusem. Ceramika ta pochodzi prawdopodobnie z warstwy kulturowej i płytszych jam, zniszczonych głęboką orką

traktorową przy sadzeniu zagajnika na miejscu starego lasu, zniszczonego huraganem w 1958 r. W wykopie Nr 2 stwierdzono ceramikę wyłącznie w humusie.

Jak się wydaje, uchwycono południowo-wschodni skraj osady, która w tym kierunku została prawie całkowicie zniszczona. Ceramika z jam oraz z wykopu pochodzi z naczyń ręcznie lepionych, w przeważnej części chropowatych na powierzchni, które można wstępnie datować na koniec epoki brązu lub początek okresu halsztackiego.

W następnym sezonie przewiduje się stwierdzenie zasięgu osady w południowo-wschodniej części cypla, gdzie mógł zachować się większy fragment osady.

SIÓLKOWICE STARE,
pow. Opole

Konserwator Zabytków Archeologicznych w Opolu

Badania prowadzili mgr Sylwia Wuszkan i mgr Jarosław Radkiewicz. Finansował WKZ w Opolu. Trzeci sezon badań. Osada kultury łużyckiej przełomu brązu i żelaza.

Stanowisko znajduje się w zachodniej części wsi na polu ob. Pawła Kamy. Niszczony jest przez zwirownię. Prace wykopaliskowe miały na celu zabezpieczenie obszaru przewidzianego do eksploatacji w roku 1970. Badaniami objęto południową i zachodnią część wybierzyska o powierzchni 2,5 ara. Odkryto 10 obiektów. Były to jamy o nieregularnych kształtach zawierające w swoim wypełnisku brązowoszarą piaszczystą ziemię z drobnymi grudkami polepy i śladami spalenizny. Jedynie 8 obiektów zawierało materiał ceramiczny. Najciekawiej prezentowała się jama Nr 11. Stanowiło ją koliste spalenie o średnicy ca 100 cm, z kamieniami ułożonymi z kilku warstw. Kamienie w dolnej i środkowej części zlepione były przepaloną gliną-polepą, wśród której natrafiono na większą ilość fragmentów grubościennych, chropowatych naczyń.

STRZELCE, pow. Mogilno

Muzeum Archeologiczne
i Etnograficzne w Łodzi

Stanowisko 4

Badania prowadził dr Henryk Wiklak. Finansował WKZ w Bydgoszczy. Pierwszy sezon badań. Osada wielokulturowa.

Obiekt położony jest na południowym krańcu zachodniego brzegu Jeziora Pakoskiego, na siodłowato obniżonym skłonie pól uprawnych, w odle-